12/07/2019

Μητροπολίτου Μάνης, Λόγος εις τον Άγιο Παΐσιο

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Μάνης

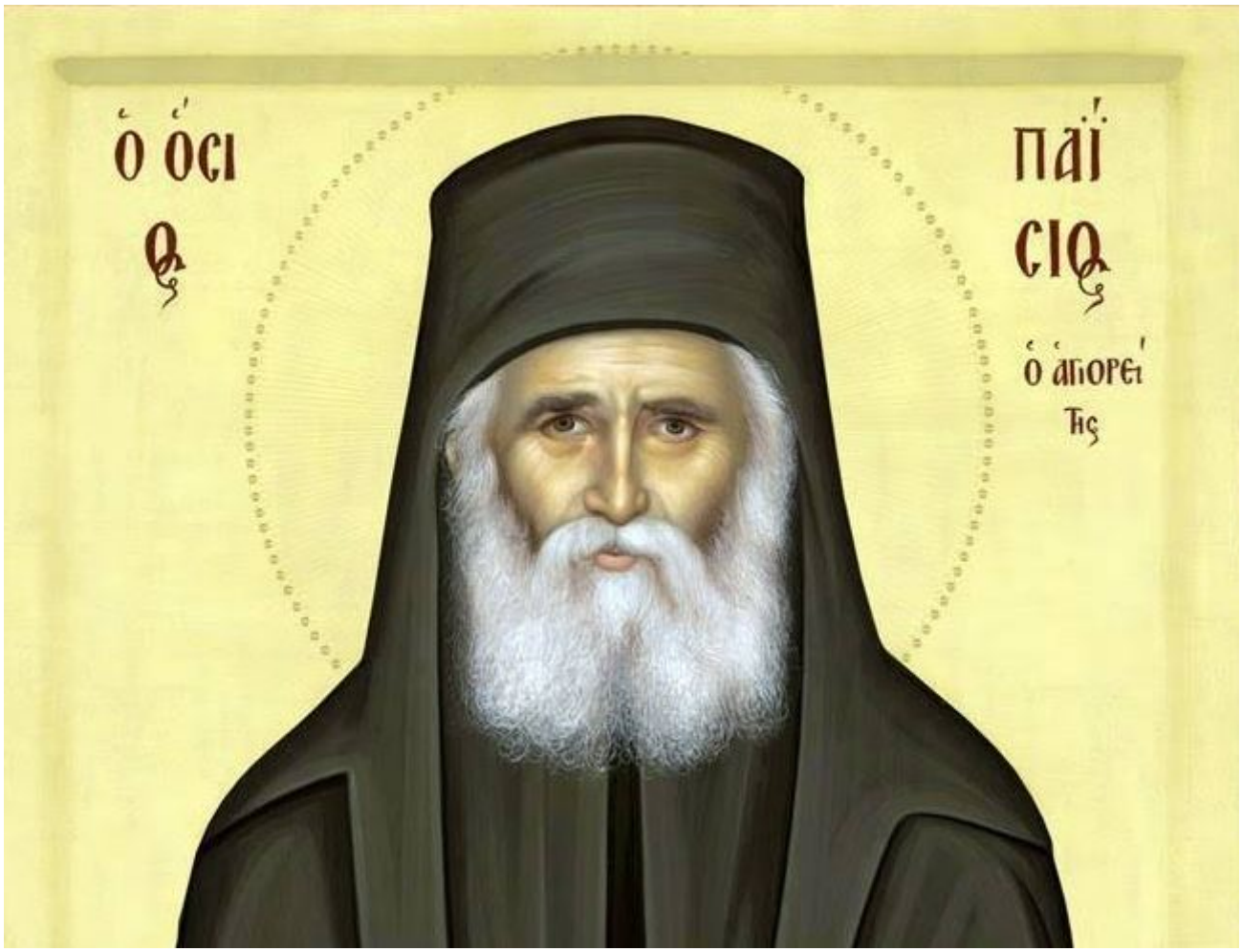

Τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Μάνης κ. Χρυσοστόμου Γ'

Τό ἐργαστήριο τῆς ἁγιότητος, στό Ἅγιον Ὄρος, δέν σταμάτησε νά λειτουργεῖ αἰῶνες τώρα. Καί στίς μέρες μας τροφοδότησε τό Συναξάριο τῆς Ἐκκλησίας μέ νέες ὁσιακές μορφές. Ὁ ἅγιος Παΐσιος, εἶναι μετά τόν Ἅγιο Νικόδημο τόν Ἁγιορείτη, ὁ νέος καρπός ἀπό τό «Περιβόλι τῆς Παναγίας». Ἔζησε ἀπό τό 1924, ὅταν γεννήθηκε, στά ἁγιασμένα χώματα τῆς Καππαδοκίας, στά Φάρασα, μέχρι τό 1994 ὅταν κοιμήθηκε ὁσιακῶς. (Ὁ τάφος του βρίσκεται στό Ἱ. Ἡσυχαστήριο τοῦ Ἁγ. Ἰωάννου Θεολόγου στή Σουρωτή Θεσσαλονίκης). Ἡ παιδική ἡλικία καί τά νεανικά χρόνια κύλησαν ἀνάμεσα στή πτώχεια, στίς οἰκογενειακές θλίψεις, στίς περιπέτειες τῆς ἀνταλλαγῆς τῶν πληθυσμῶν τό 1924 μετά τήν Μικρασιατική καταστροφή. Ὅμως, ὅλα αὐτά, δέν τόν ἀπομάκρυναν ἀπό τόν Θεό. Τοὐναντίον, ἐνίσχυσαν τό φρόνημα καί τήν ἐμπιστοσύνη του στή πρόνοια τοῦ Θεοῦ. Ἀργότερα, ἀφοῦ ἔλαβε τό μοναχικό σχῆμα τό 1956 καί ὀνομάστηκε Παΐσιος στήν Ἱ. Μονή

Φιλοθέου, τόν βρίσκουμε γιά τέσσερα χρόνια στό Στόμιο τῆς Κόνιτσας νά διακονεῖ τόν λαό τοῦ Θεοῦ, νά κάμνει φιλανθρωπίες καί ἐλεημοσύνες, νά μιλᾶ γιά τό Χριστό καί μόνον. Λάμβανε ἀγάπη ἀπό τόν Σωτῆρα Χριστό καί πρόσφερε ἀγάπη στόν πλησίον, ἰδιαίτερα στόν πάμπτωχο πλησίον.

Μετά τήν ἐπιστροφή του στό Ἅγιον Ὄρος τό 1964, ὁ γέροντας Παΐσιος μένει στή σκήτη τοῦ Τιμίου Προδρόμου τῆς Μονῆς Ἰβήρων ὡς ὑποτακτικός ἑνός ἁγίου ἀσκητοῦ τοῦ ρώσου μοναχοῦ Τύχωνος. Μαθαίνει πολλά κοντά του, προσεύχεται νύκτα καί μέρα, ζεῖ ὡς ἰσάγγελος, νικᾶ τίς μεθοδεῖες τοῦ διαβόλου, ἐλευθερώνεται ἀπό τά πάθη, καλλιεργεῖ τόν ἐσωτερικό του κόσμο, ἀποκτᾶ θεϊκές ἐμπειρίες, πληροῦται Πνεύματος Ἁγίου. Συνδέεται πνευματικά μέ τόν τότε ἡγούμενο τῆς Ἱ. Μονῆς Σταυρονικήτα γέροντα Βασίλειο (τόν Γοντικάκη) καί μέ τόν ἄλλο γέροντα π. Γρηγόριο (τόν Χατζηεμμανουήλ) καί μαζί φέρνουν τήν ἀναβίωση τοῦ ὀρθόδοξου μοναχισμοῦ στήν Ἀθωνική Πολιτεία. Ἐκεῖνα τά χρόνια, ἔλεγαν ὅτι «σβήνει» τό Ἅγιον Ὄρος, γιατί οἱ περισσότεροι μοναχοί ἦσαν ὑπερήλικες. Ὅμως σέ ἐκείνη τήν δεκαετία τοῦ 70’, ἡ Ἀθωνική Πολιτεία ἀρχίζει, μέ τόν ἐρχομό νέων ἀνθρώπων, καί μάλιστα ἐπιστημόνων, νά ἀποκτᾶ νέα ἄνθηση σέ πολλά μοναστήρια τά ὁποῖα σιγά-σιγά καθίστανται καί κοινοβιακά.

Τό 1979 ὁ ἅγιος Παΐσιος θά ἐγκατασταθεῖ ὁριστικά στήν «Παναγούδα» τῆς Ἱ. Μονῆς Κουτλουμουσίου ὅπου ἐκεῖ στό ἀπέριττο κελλί του θά ζήσει τόσο ἀσκητικά καί ταπεινά πού θά φθάσει στά ὕψη τῆς ἁγιότητος, θά ὑπερβεῖ τόν θάνατο καί θά λάβει τόν ἀμαράντινο στέφανο τῆς δόξης.

Πόσες καί πόσες ψυχές, χιλιάδες, δέν τόν ἐπισκέφθηκαν ἐκεῖ στό πτωχικό κελλί του καί δέν ἔλαβαν τήν εὐλογία του!

Πόσες ἄλλες ταραγμένες συνειδήσεις δέν ἠρέμησαν!

Πόσα νέα παιδιά δέν ἔλυσαν τίς ἀπορίες τους, κοσμοθεωρητικές οἰκογενειακές ἀλλά καί ἐπαγγελματικοῦ τους προσανατολισμοῦ!

Ἄλλοι ναρκομανεῖς βρῆκαν κοντά του τήν γιατρειά τους, ἄλλοι μέ ψυχολογικά προβλήματα γαλήνεψαν, ἄλλοι ἀκόμα καί ἀσθενεῖς θεραπεύτηκαν.

Ὁ ἴδιος ἦταν ἕνας θησαυρός φωτός καί χαρᾶς. Σέ βοηθοῦσε καί ὅταν συνομιλοῦσε μαζί σου, μά καί ὅταν δέν ἔλεγε τίποτα. Καί αὐτή ἡ σιωπή του σέ δίδασκε. Καί αὐτή ἡ ἁπλούστατη κίνηση νά σοῦ κόψει ἕνα καρπό ἀπό τό διπλανό δένδρο καί νά στόν προσφέρει, σέ νουθετοῦσε. Τό πρόσωπο του γαλήνιο καί ἀσκητικό, δέν γνώριζε τίς ρυτίδες τῆς λύπης τοῦ κόσμου τούτου ἀλλά μόνο τοῦ χρόνου καί ἡ γλυκύτητα πού τόν ἐμψύχωνε ἦταν μιά εἰκόνα τῆς ἀναλλοίωτης γαλήνης τῆς ψυχῆς του. Ἡ καθημερινή ζωή του ἐλεύθερη ἀπό τήν κοσμική ματαιότητα κυλοῦσε μέ μία

καταπληκτική ταπεινοφροσύνη. Ὅλα κοντά του, γύρω του, στό κελλάκι του ἦταν ἁπλά καί ταπεινά. Καί αὐτή ἡ ἅγια ἁπλότητα καί ταπείνωση ἔδινε στό ἄσμα τῆς συνεχοῦς προσευχῆς του μιά γλυκειά ἁρμονία. Γι’ αὐτό καί ἡ μεγάλη φήμη του δέν τόν ἐπηρέαζε. Πίσω ἀπό τήν ἀγάπη πρός τόν καθένα ἐπισκέπτη του ἀπό Ἑλλάδα καί ἐξωτερικό κρυβόταν μιά βαθειά πνευματικότητα. Αὐτός μοναχά τόν νοῦν του εἶχε στόν Κύριο. Ἔλεγε τήν εὐχή « Κύριε Ιησού Χριστέ ἐλέησόν με» καί χιλιάδες ἄγγελοι ἔψαλαν κοντά του.

Πώς, λοιπόν, ἡ παρουσία του νά μήν ἦταν μιά παρουσία ἁγιότητος;

Ὁ ἅγιος Παΐσιος ὁ Ἁγιορείτης, τῶν χρόνων μας, αὐτό μᾶς διαμηνύει: Τό ἀρχέτυπο τῆς ὀρθοδοξίας στήν πράξη. Δηλαδή, τήν ἁγιότητα. Αὐτή εἶναι ἡ ἁγιορείτικη φωνή. Αὐτή εἶναι ἡ ὀρθή γραμμή πλεύσεως καί στόν σύγχρονο ταραγμένο κόσμο. Ἄλλη μιά φορά καί στόν τεχνοκρατούμενο 21ο αἰῶνα ἔχουμε ἐνώπιόν μας τήν πιστοποίηση :« Θαυμαστός ὁ Θεός ἐν τοῖς ἁγίοις αὐτοῦ».